

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117389264/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

han ikke engang kunde skimte noget Vindue, og dog aandede han hende ind med Kammerets Luft og vidste, hun var der. Han kastede fra sit Brystgemme en Haandfuld Ædelstene hen paa hendes usynlige Leje, og han hørte dem synke blødt og knitre, saa Lyden tryllede gyldent Lys frem for hans Øje. Og Guldkæderne raslede Lys frem paa hans Bryst.

Og Sølv gik frem og bøjede Knæ midt i Mørket — den lille franske Baret gled bag over hans lange lokkede Haar — Sværdet faldt klirrende fra Bæltet til Gulvet — og Sølv laa knælende uden at se, og dog vidste han, at han laa for sine Dages Maal, for sit Livs udødeligste Begær.

»Gro« — hviskede han — »her ligger jeg paa Skilsmisens tusinde Dage — knuget af mine egne Sansers Brøde — lænket af mit eget genopstandne Haab. Jeg kaldte engang — og du kom! Du kaldte vel tusinde Gange — og jeg kom ikke - ikke før nu. Og dog har jeg vandret alle Dage mod dig — mine Sansers Rus vakte mig til det beskeske Savn — min egen Glemsel blev en Svøbe, der piskede mig hjem. Her er jeg og forlanger mit Rige. Al Verdens Lyst har jeg nydt — dig har jeg nydt — men